

ΑΤΥΧΕΙΣ ΧΕΙΡΙΣΜΟΙ ΣΤΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΜΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Τού ΒΑΣΙΛΗ ΜΑΓΓΙΝΑ, Βουλευτού
Προέδρου ΟΚΕ Εξωτερικών τής Ν.Δ.

Η διατύπωση απόψεων γύρω από τίς εθνικές μας υποθέσεις, επιβάλλει υπευθυνότητα και προσοχή. Αυτό -αν και δέν συμβαίνει πάντοτε...- υπαγορεύει η κρισιμότητά τους.

Η σημερινή Κυβέρνηση, προφανώς διότι τήν συμφέρει, τήν πάγια αυτή στάση τής ΝΔ, τήν εκλαμβάνει ως ταύτιση απόψεων, στά θέματα εξωτερικής πολιτικής. Αυτό είναι απολύτως ανακριβές. Μέ τόν ίδιο τρόπο, άλλωστε, ερμηνεύει και τή στήριξη πού παρέχουμε σέ χειρισμούς, πού κινούνται στήν ορθή κατεύθυνση.

Οί διαφορές, ωστόσο, πού μάς χωρίζουν είναι πολλές.

Στό σύντομο σημείωμα πού ακολουθεί, θά ασχοληθώ μόνον μέ τόν πυρήνα τών σχέσεων Ελλάδος-Τουρκίας. Μέ τήν ελπίδα η διαφορετική προσέγγισή μας από αυτή τού ΠΑΣΟΚ, νά γίνει αντιληπτή.

Μέ τήν Τουρκία, οί σχέσεις μας δέν υπήρξαν ποτέ χειρότερες, ενώ στήν Ευρώπη -παρά τό ότι η αλληλεγγύη μεταξύ τών Μελών της, συχνά, δοκιμάζεται- πολλοί αμφιβάλλουν άν πράγματι ενεργούμε ως εταίροι. Κινούμεθα, σχεδόν στό περιθώριο τής Ευρώπης.

Πρό τριετίας, περίπου, ο κ. Σημίτης διεκήρυξε, από τήν Ουάσινγκτων, ότι στις ελληνοτουρκικές σχέσεις θά ακολουθήσει την «βήμα πρὸς βήμα», επίλυση των όποιων διαφορών.

Μπήκαμε έτσι σε μία επικίνδυνη πορεία, η οποία αντί νά βελτιώσει, επεβάρυνε τό κλίμα και τίς σχέσεις μας.

Στή συνέχεια ήλθε τό παράδοξο Κείμενο τής Μαδρίτης τό οποίο, αμέσως, παρεβίασαν οί Τούρκοι διατηρώντας βεβαίως, ως κερτημένα, τά υπέρ αυτών στοιχεία τού κειμένου εκείνου.

Υπενθυμίζω τήν δήλωση Γιλμάζ, ότι στό Αιγαίο δέν ισχύει τό Διεθνές Δίκαιο καθώς και τό γεγονός ότι στή Μαδρίτη αναγνωρίστηκαν ζωτικά συμφέροντα για τήν ασφάλεια και τήν κυριαρχία τής Τουρκίας στό Αιγαίο και περίπου εγκαταλείφθηκε τό δικαίωμα επέκτασης τών χωρικών μας υδάτων.

Τα μηνύματα πού διαρκώς εκπέμπει η Κυβέρνηση Σημίτη είναι εσφαλμένα. Δίνει διαρκώς την εντύπωση τής μειωμένης αντίστασης καί τής υποχωρητικότητας.

Η ιστορία των ελληνοτουρκικών σχέσεων καί η πορεία τής μαρτυρικής Κύπρου, είναι μία παλαιά και θλιβερή ιστορία. Καί ασφαλώς δέν βαρύνει αποκλειστικά τήν σημερινή Κυβέρνηση. Αν σήμερα οί ευθύνες είναι πράγματι βαρύτατες, είναι κατ' αρχήν διότι, για πρώτη φορά απροσχημάτιστα ή Τουρκία, στά πλαίσια τού Αναθεωρητισμού της, διεκδικεί ευθέως ελληνικά εδάφη. Αλλά καί διότι, οί γεωπολιτικές εξελίξεις στήν περιοχή, μετά τό '90, υπαγορεύουν στίς ΗΠΑ καί σέ αρκετούς ευρωπαίους εταίρους μας, νά μήν αφήσουν στήν Ρωσία ή στό Ιράν, τόν έλεγχο τής Υπερκαυκασίας, μέ τά τεράστια ενεργειακά αποθέματα αλλά καί τήν επιρροή στή Μέση Ανατολή.

Η στρατηγική αυτή κίνηση -στήν οποία, ο αμερικανικός παράγων εκτιμά, ότι η Τουρκία συμβάλλει- συνεπάγεται, μεταξύ τών άλλων, συνθήκες ειρήνης και σταθερότητας στό Αιγαίο και την νοτιοανατολική λεκάνη τής Μεσογείου.

Η Τουρκία, από τήν πλευρά της, επιδιώκει καί τήν ευκαιρία νά αξιοποιήσει καί νά προωθήσει τόν Αναθεωρητισμό καί τίς διεκδικήσεις της, σε βάρος μας καί σέ βάρος τής Κύπρου.

Αν θέλουμε πραγματικά να οδηγηθούμε σε ειρηνική επίλυση των διμερών προβλημάτων, πρέπει να πείσουμε την Τουρκία ότι δέν μπορεί **αδαπάνως** και **ακινδύνως** να περιφρονεί τήν Διεθνή Νομιμότητα καί νά επεκτείνει τις αμφισβητήσεις της. Αν δέν τό κάνουμε, καμμία διαπραγμάτευση δέν θά καταπραύνη την Αγκυρα και καμμία ελληνική υποχώρηση δέν θά κορέσει την βουλιμία της.

Ειδικότερα, οί ΗΠΑ-οί οποίες, όπως κάθε Χώρα, υπηρετούν τά δικά τους συμφέροντα- θά πρέπει να κατανοήσουν ότι η εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων και η διασφάλιση τής ειρήνης στήν περιοχή, **τήν οποία καί εμείς διακαώς επιθυμούμε**, δέν μπορεί να είναι, αποκλειστικά, προίόν ελληνικών υποχωρήσεων. Νά αντιληφθούν δηλαδή ότι για νά διατηρηθεί η ειρήνη, ο μόνος τρόπος δέν είναι να δεχθεί η Ελλάδα τούς τουρκικούς όρους. Υπάρχει καί άλλος τρόπος για να μήν εκραγεί πό-

λεμος. Είναι να μὴν τὸν αρχίσει ἡ Τουρκία, εκλογικεύοντας τὴν συμπεριφορά της.

Πρέπει νὰ μιλάμε συγχρόνως τὴ **γλῶσσα τῆς περιφερειακῆς σταθερότητας**, τὴν ὁποία πολλαπλῶς υπονομεύει ἡ Αγκυρα μὲ τὴ στάση της, ἀλλὰ καὶ τὴ **γλῶσσα τῆς ἰσχύος**. Εμεῖς, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον, μιλάμε μόνον τὴ **γλῶσσα τοῦ Δικαίου**. Καὶ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Οἱ διεθνεῖς σχέσεις, ἄλλωστε, δὲν κρίνονται **κυρίως** στό νομικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ στό ἐπίπεδο τοῦ **συσχετισμοῦ δυνάμεων**.

Αλλὰ καὶ ἡ ἐλληνικὴ κοινὴ γνώμη θὰ πρέπει νὰ ἀποδεχθεῖ ὅτι διάλογος καὶ μάλιστα **ὑπὸ ὅρους** -δηλαδὴ σεβασμὸ τοῦ Διεθνούς Δικαίου, τῶν Διεθνῶν Συνθηκῶν καὶ μὴ διεκδίκηση ἐδαφῶν- δὲν γίνεται μεταξὺ φίλων, ἀλλὰ μεταξὺ ἀντιπάλων. Καὶ ὅτι διάλογος δὲν σημαίνει συνθηκολόγηση ἀλλὰ εἰρηνικὴ, ἐντιμη καὶ ἐθνικὰ παραδεκτὴ διευθέτηση διαφορῶν. Διευθέτηση ποῦ διασφαλίζει τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα καὶ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τῆς Χώρας μας.

Συγχρόνως, βέβαια, θὰ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ υποβοηθήσουμε τὴν ἐυρωπαϊκὴ προσέγγιση τῆς Τουρκίας, εφόσον ἡ ἴδια τὴν ἐπιθυμεῖ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχομε πολλὰ καὶ πρόδηλα συμφέροντα.

Για νὰ συμβοῦν ὁμως αὐτὰ, χρειάζεται μιά στιβαρὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, τῆς ὁποίας οἱ ἄξονες δὲν θὰ μεταβάλλονται διαρκῶς. Μιά πολιτικὴ, μὲ τὰ ἀμέσως ἐπόμενα βήματα σχεδιασμένα καὶ μὲ ετοιμότητα ἀντίδρασης ἐναντι ὁποιασδήποτε πιθανῆς ἐξέλιξης. Χρειάζεται δηλαδὴ **Πολιτικὴ Αποτροπῆς καὶ ἰσχυρὲς Ἐνοπλῆς Δυνάμεις**.

Ἐλπίζω ὁ ἀναγνώστης τῶν θέσεων αὐτῶν, εὐχερῶς νὰ ἀντιλαμβάνεται γιὰ ποῖο λόγο προέκυψε τὸ τραγικὸ ἀδιέξοδο μὲ τοὺς S 300 καθὼς καὶ πόσο τραγικὰ ἀτελέσφορη καὶ τελικὰ επικίνδυνη εἶναι ἡ ἐλληνικὴ ἐμμονὴ στό VETO γιὰ τὴν ἐυρωπαϊκὴ προσέγγιση τῆς Τουρκίας...

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ 21^{ου} αἰῶνα, ἀπέναντι στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία καὶ προπαντὸς ἀπέναντι στοὺς νέους, **ἔχομε χρέος νὰ ἀποκαταστήσουμε συνθήκες προσέγγισης καὶ συνεννόησης μὲ ὅλους τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς, διαφυλάσσοντας καὶ ὑψηλότερα τὰ κυριαρχικὰ μας δικαιώματα καὶ συμφέροντα.**

**Έδωσα στό Δημ. Τρίκκα γιά ένα περιοδικό πού διευθύνει τόν
ΔΕΚ.1998**
